

under Ministerens directe, eget Tilsyn, og jeg tør næsten sige, at flere af vore Ministerier lidt efter lidt kunde gaae op i et saadant enkelt Secretariat, thi vi maae jo dog erindre, at for en Provinds — nu er det jo ikke mere en Stat — med $1\frac{1}{2}$ Million Indbyggere ere tre saa vidtloftigt organiserede Ministerier, som vi nu have dem, en overordentlig Byrde, og jeg tør sige, at man vende sig hen, hvor man vil, saa finder man ikke noget Egnende.

Jeg har nu søgt at vise — og jeg kunde forfølge det længere i Enkelthederne, thi jeg har gennemarbejdet disse meget —, at man ikke har taget det behørigt Hensyn til den nuværende Organismes Sammenhæng med den Organisme, her er opstillet, at lade den hele yngre Generation i Contoirerne forsvinde som faste Embedsmænd og derimod lade dem blive lønede efter det System, som her er fremsat. Jeg har ikke Noget derimod, naar man kan gennemføre det, jeg troer endog, det kunde indføres med Hensyn til samtlige Embeder; jeg vil ikke sige, at det kunde skee strax, men jeg er fuldkommen overbevist om, at den Maade at antage Embedsmænd for et Aaremaal, med Aars Opfølgelse, vilde bortskaffe mange Banskkeligheder. En af de Banskkeligheder, som nu nødvendigviis maa indtræde, er, at den Embedsmand, som er kommen ind i Carrieren paa en saadan Maade, at han betragter sig som uopstigelig, faaer en Følelse af Selvstændighed, som gjør ham mindre skiftet til at lade sig føre, at underordne sig og være brugbar for den, der virkelig er hans Overmand; derved komme de jevnlig til ikke at passe godt sammen. Naar han derimod kan opstiges, kan komme til at træde ud, saa falde alle disse Banskkeligheder bort, men jeg indseer som sagt meget godt, at det ikke vel er gennemførligt nu, og at man muligt kan sige, at det, der her er foreslaaet, jo kan betragtes som en Begyndelse. I saa Fald maa imidlertid det høitærede Ministerium sige mig, hvilke Garantier vi have for, at ikke en billig Medlidenshed skal føre os til gennem Understøttelsesfasser netop at udgive det Samme, som vi ellers komme til at udgive i Genhold til Pensionsloven. Vi have nu ikke saa saa Bestillingsmænd, der efter deres Ansættelse al-

deles ingen Adkomst have til Pension, som altsaa ere opsigelige, men der er vist ingen af af disse Bestillingsmænd, som ikke, naar de ere komne til at gaae af, og dette ikke har været paa Grund af slet Dyrførsel o. s. v., have faaet en livsvarig Understøttelse; det har været Tilfældet med Folk under Civillisten, under Quarantainevæsenet, under Veivæsenet, det træder idelig frem, og jeg for min Part tilstaaer, at der forekommer mig at være noget Tungt ved at see en Mand, der kun har tjent ganske saa, 3 à 4 Aar, gaae af med en ikke ringe livsvarig Pension, hvis hans Embede inddrages paa Grund af, at det ikke er nødvendigt, medens en Anden, der i en 20—30 Aar har tjent i en, vel mere underordnet men dog tilsvarende Forretning, gaaer ud derfra uden at have Ret til det Mindste. Jeg siger ikke, at denne Medfølelse er rigtig, men jeg spørger: have vi hidtil kunnet frigjøre os derfor? Er der Noget, der kan klæde sig saaledes i Staal, at han kan frigjøre sig derfor, og vilde det ikke til en vis Grad være i Strid med vor hele Udvikling at ville frigjøre sig derfor? Det er for mange Aar siden — ja mange kan det jo ikke være, da Rigsdagen ikke har været til saalænge —, men for flere Aar siden netop i denne Sal blevet fremhævet, at vi ikke saaledes kunne kaste fra os de Folks Adkomst, som havde tjent Staten i en lang Række af Aar, fordi de ikke efter Ansættelsens Form ere bragte ind under Pensionsloven; det har været udtalt her, det har været gjentaget her, Mange have sluttet sig til den Tanke, og vi have i en Række af Aar handlet derefter. Kunne vi nu i dette Dieblik frigjøre os derfra paa den Maade, som her er foreslaaet? Jeg skal henstille til de ærede Herrer, om de kunne løse Opgaven til nogen Grad af Sikkerhed; men kunne de ikke det, saa bliver den Anvisning, her er givet os, kun et af de Midler, hvormed man bedaarer sig selv i et vist givet Dieblik. Man siger: ja, vi have en lykkelig Fremtid, derfor kunne vi gjerne give disse 187,000 Rd. til; den lykkelige Fremtid gaaer imidlertid fra os, men de 187,000 Rd. ere vi sikke paa, dem maae vi veeblive at udrede. Jeg vilde trætte den ærede Forsamling, om jeg i dette Dieblik forfulgte denne Række af Be-